

מסורת הש"ס

(א) קדושת ה' (ב) גנתנשת סגמשינח איהא גלוסקמא וכן גירסת הערוך פי' וישם פלורין מרננס וירושלמי ואין זמיה גנלוסקמא וכן כפי' הכר מברטנורא וכן כפי' הרמב"ם גלוסקמא קא קטן או הדומה; (ג) עמי' תוס' גיטין ס' דריה הא ותוס' ב"מ מב' דריה מי אמר; (ד) קדושין נד'; (ה) נדרים כח. קדושין מטו; (ו) טהרות פ"ט מ"א; (ז) עירובין לא: פ"ש, (ח) פ"א ל"ג וכן משמע בחתופסות דריה נמנו; (ט) מגילה י' קדושין ג'; (י) צ"ק מ"ו, (יג) חטאות נט'; (ל) תלמוד מדעמו של צעש"צ דצ"ק מ"א, (נ) צ"מ כ"ג, (ו) דיוקן דצעש"צ נזכר שהיה של הקדש (ז) הכי צ"ק, (ח) פתילות כי' אכל שנה שביב' כי' הדי"א (ט) דבור וזי שייך לעיל צ"ק, (א) לא מפקח חשיב מפקח כי' צ"ק, (ב) ושמח ה"ו כפי' יומן ופמח כי' צ"ק, (ג) הנחת העירובי וינימט שס וקשה כי' צ"ק,

הגהות הב"ח

(א) גב' על גבי הפיל והולכי ה"ו עירוב אלאמא איתעבידיא שליחותיה; (ב) רש"י ד"ה התנוני וכי קודם שהגיע ליד התנוני היה עובד"ב לא מעל דיוון דנזכר גמיל' וזמית התנוני מעל גבי צעש"צ ולא שלח נחתק; (ד) א"ל אלה וכי שוי"א להחתוני: (ה) ד"ה אכל לא וכי האר שנה שס וקטן גמי אע"ג:

רבינו גרשום

מדעתי וכי תימא אי הכי הוא פשיטא. שליחותיה דבעל הבית ולא למעול בעה"ב קמ"ל. כיון דאמר להו חרד מנייהו מדינתו דבעה"ב היינו שליחותיה ומעול דלדוסקא דולבקי. אע"פ שאמר בעה"ב לא היה בלבי מאותו מקום שהבאת לי אלא מזה האחר: בעה"ב מעל. שהרי עשה שליחותו ומקטנא בעה"ב מעל ש"מ דבררים שכלב מהו שהוא אמר לא היה לבי על לא איני דבררים: לא נשור שליחותן. ששינוי בעה"ב לא מעל וכן לא מעול דלאו בני דעה נינהו אלא התנווני מעל לכשיצאיה לכשיחננה כשלא אדם השתא משני לה מקודש לחול בשגגה: שלח ביד פקח פרטת. של הקדש ונזכר בעה"ב שהוא של הקדש קודם שהגיע לידו כשנשאר לטומאה. מעל ולא בעה"ב מעל. שיהיה עשה שליחותו מ"ט משום שיהיה דנוכר בעה"ב קודם שנשעה שליחותו איפטר ליה בעה"ב משום דמעילה לא נהגא אלא בשגגה דכתיב נפש כי תמנול מעל וטחאת בשגגה מקדשי ה' אבל חנווני מעל לכשיצאיה הואל הוא אינו עירוב אלא כיצד יעשה בעה"ב.

מסו דסימא וכו' ולא למעול צעש"צ קמ"ל. כיון דלמר ט טלו ודעתו של צעש"צ היינו שליחותיה ומעול: **בתנ"י** דלדוסקא. טליקא דסבי"ט שקורין טסק"א צלע"ו: **אע"פ שאמר צעש"צ לא היה צלני**. שמצינ לי אותו ממקום שהבאת לי אלא מזה האחר בעל הבית מעל שהרי נעשית שליחותו דנצרים צלני שהוא אומר לא היה צלני על זר אפ"ן דצרים: לא **י עשה שליחותו**. ממה שאזוה צעש"צ בעל הבית לא מעל דלא איתעבידא שליחותיה וחס לא מעלו דלאו בני דעה אותה פרוטה לאסו אדם דהשתא הוא משנה לה מקדש לחול כשמוציאה: **שנת**. פרוטה של הקדש ביד פקח ונזכר צעש"צ שהיא של הקדש קודם שהגיעה ליד חנווני: **חנווני מעל**. ט ולא צעש"צ ולא שליח (ט) (דבעל הבית לא מעל דכיון דצעש"צ נזכר שיהיה של הקדש לא קודם שהגיעה ליד החנווני (ט) החנווני מעל ולא בעל הבית ולא שליח) (ט) דצעש"צ לא מעל דכיון דנזכר צעש"צ קודם שנעשה שליחותו איפטר ליה ממעילה דה"ל מודד ומעילה אינה נוהגת אלא בשגגה דכמצי"ט) ותעטה בשגגה מקדשי ה' ושליח נמי לא מעל שהרי עשה שליחותו אכל חנווני מעל לכשיצאיה דהואיל ואינו יודע דשל הקדש היא היא שגגה גביה: **אלא כיצד יעשה**. צעש"צ כשנזכר לו (י) שוי"א (ג) החנווני מדי מעילה נוטל פרוטה של חולין ואומר כו' קודם שיוציאנה החנווני: **גמ'** הא לאו בני שליחם נינשו. הני חש"ו ואמאי מעל בעל הבית (י) משיעשו שליחותו: **עשאו**. לחש"ו כמעטן של זמית דמתן הזיתים מאימתי מקבלין טומאה משיעו וזעת המעטן שממחת שמונחים צמעתן צדוקת מתחממין ומזיעות טיפות שמן וצלומה זיעה ניחא ליה לצעש"צ משום דכבר מתחילין לכונסן כדי לקוחטן צדד וכיון דניחא ליה צהיה זיעה הרי הן מוכשרין: **אכל לא וזעת הקופה**. אותה זיעה שמויעין צקופה כשמלקטין אותן דההיא זיעה לא שביצא ליה ולא ניחא ליה ולא מכשרא לקבל טומאה ומ"מ יז' הא זיעה מעטן דניחא ליה בגוזה דמערין דקעביד שליחותיה דצעש"צ אע"ג דמעטן לאו בר טו זיעה"ט) הוא חשיצא הא זיעה ומכשרא לטומאה. (י) הא נמי חרש שטטה וקטן אע"ג דלאו בני דעה נינהו כי איתעבידא שליחותיה על ידיהן הואיל וניחא ליה בגוזה מעל: **ורמי ויחנן אמר**. מהכא דמתן נמנו לעירוב ע"ג הקוף והולכי וקטני ה"ו עירוב אלאמא אע"ג דלא הוי צן דעת הואיל ואיתעבידא שליחותיה הוי עירוב הכי נמי גבי חש"ו: **ואע"ג דלא אינדינ שלית**. לא מעל שליח אלא חנווני: **ורמינו נזכר צעש"צ ולא נזכר שניה פתילה מעל** דכיון שנזכר צעש"צ דה"ל מודד פטור ממעילה אכל השליח דשוגג הוא מעל והיינו דלמר נתנס' חגיגה וי: הא דמעל השליח היינו כהררין התלוין בשערה דשליח ענייא מנא עביד"ט) הא לא עביד אלא שליחותיה דצעש"צ: **א"ר שסס מפני'**. היינו טעמא דחנווני לחודיה מעל שנזכר שניה צעש"צ ושלח והחנווני לא נזכר דשניהם הצעש"צ והשליח לא ולו מודדין ולכן לא מעלו אלא חנווני לחודיה דהוא שוגג: **בתנ"י** נטן לו פרוטה ואמר לו **הא לי בחציה**. כלי חרס שמדליקין צו את הנרות ונחמיה פתילות: והלן נעשה שליחותו והשליח נמי לא מעל שדכדר שניה צו שליחותו לא היה צו אלא חצי פרוטה ואין מעילה בחצי פרוטה: **או שאמר לו הכא לי חציה** אכל **אם אמר לו הכא לי בחציה** נרום ממקום פלוני כו'. השליח מעל שניהם פתילות: וכן דבר שיהי חצי פרוטה ויחנן אמר לו **הא לי חציה** אכל **אם אמר לו הכא לי בחציה** נרום ממקום פלוני כו': השליח מעל. שלא עשה שליחותו ומעל בפרוטה שליח: שהוא אמר אתרוג גדול הייתי מבקש. בב' פרוטות והבאת לי קטן עד דבר שיהי חצי פרוטה מבקש כו':

השליח שעשה פרק שישי מעילה

מסו דסימא וכו' ולא למעול צעש"צ קמ"ל. כיון דלמר ט טלו ודעתו של צעש"צ היינו שליחותיה ומעול: **בתנ"י** דלדוסקא. טליקא דסבי"ט שקורין טסק"א צלע"ו: **אע"פ שאמר צעש"צ לא היה צלני**. שמצינ לי אותו ממקום שהבאת לי אלא מזה האחר בעל הבית מעל שהרי נעשית שליחותו דנצרים צלני שהוא אומר לא היה צלני על זר אפ"ן דצרים: לא

מהו דתימא עקר שליח שליחותיה דבעה"ב ולא למעול קמ"ל: **בתנ"י** א"אמר לו אהבא לי מן החלון או מן הדרלדוסקא והביא לו אע"פ שאמר בעה"ב לא היה בלבי אלא מזה והביא מזה בעה"ב מעל אבל אם אמר לו הבא לי לי מן החלון והביא לו מן הדרלדוסקא או מן הדרלדוסקא והביא לו מן החלון ה"שליח מעל ישלח ביד חרש שוטטה וקטן אם עשו י שליחותו בעה"ב מעל לא עשו י שליחותו חנווני מעל י שלח ביד פקח ונזכר עד שלא הגיע אצל חנווני חנווני מעל לכשיוציא כיצד יעשה נוטל פרוטה או כלי ואומר פרוטה של הקדש בכל מקום שהוא מחולל על זה שההקדש נפרה בכסף ובשוה כסף: **גמ'** ז מאי קמ"ל סי'הדברים שבלב אינם דברים: שלח ביד חרש שוטטה וקטן אם עשו י [וכו']; והא לאו בני שליחותא נינהו א"ר אלעזר עשאוים כמעטן של זיתים דנתנ' יהויתים מאימתי מקבלין טומאה משיעו וזעת המעטן ולא זיעת הקופה רבי יוחנן אמר באותה ששינוי ה" נתנו ע"ג הקוף והולכי או ע"ג הפיל והולכי (ט) (ט) (ואמר לאחר לקבלו ממנו) הרי זה עירוב אלאמא קא עבדא שליחותיה ה"ג איתעביד שליחותיה: שלח ביד פקח [וכו']: **ואע"ג דלא אידיבר שליח ורמינהו** י"נזכר בעה"ב ולא נזכר שליח השליח מעל י (נזכרו שניהם חנוני מעל) א"ר ששת מתנ' (נמי) כ"שנזכרו שניהם: **מתנ'** נתן לו פרוטה י אמר לו הבא לי בחציה נרות ובחציה פתילות והלך והביא לו בכולה י פתילות או בכולה נרות או בכולה פתילות והלך והביא בחציה נרות ובחציה פתילות שניהם לא מעלו אבל אם אמר לו הבא לי בחציה נרות ממקום פלוני והלך והביא לו נרות ממקום פתילות ופתילות ממקום נרות השליח מעל ינתן לו שתי פרוטות ואמר לו לך והבא לי אתרוג והלך והביא לו באחת י אתרוג ובאחת רימונ שניהם מעלו רבי יהודה אומר בעה"ב לא מעל שהוא אומר לו אתרוג גדול הייתי מבקש והבאת לי קטן ורע י נתן לו דיגר זהב ואמר לו לך והבא לי חלוק והלך

כיון שאפ"ן בני שליחות: **נתנו ע' גבי הקוף והולכי** [או] ע"ג הפיל [והולכי]ן ה"ו עירוב. הקשה ר' אפרים דכפ' צלל מערבין (עירובין לא): אכרינן אפ"ן לו עירוב לז' ומיכר דהתם מיירי שסרקן צמטו הניחו לשם עירוב אכל הכא מיירי שאמר לאדם ליטלו מעל גבי הקוף ומעל גבי לז' הגמל לכשיגיעו למקום^(א) ויניחנו לשם עירוב וקשה דלסן כן לא מייתי הכא מידי כיון לו דבר דעת הניחו לכן נראה דהכא מיירי לו צעמד ורואכו שהפיל הניח הפת במקום הנחת עירוב ואמר לז' מימי

לו פת אלאמא דתמעבד שליחותיה אע"ג דשליח הפיל לאו בר דעת הכי נמי **חרש** והביא **צוולה נרום או צוולה פתילות**. שניהם לא מעלו צעש"צ לא מעל שלא נעשה שליחותו והשליח נמי לא מעל שדכדר שניה צו שליחותו לא היה צו אלא חצי פרוטה ואין מעילה בחצי פרוטה: **או שאמר לו הכא לי חציה** אכל **אם אמר לו הכא לי בחציה** נרום ממקום פלוני כו'. השליח מעל שניהם פתילות: וכן דבר שיהי חצי פרוטה ויחנן אמר לו **הא לי חציה** אכל **אם אמר לו הכא לי בחציה** נרום ממקום פלוני כו': השליח מעל. שלא עשה שליחותו ומעל בפרוטה שליח: שהוא אמר אתרוג גדול הייתי מבקש. בב' פרוטות והבאת לי קטן עד דבר שיהי חצי פרוטה מבקש כו':

השליח שעשה פרק שישי מעילה

בא.

אמר לו אהבא י מן החלון י והביא י (מן הדרלדוסקא) מן הדרלדוסקא והביא י (מן החלון) ולא פירש לו אי זה חלון ואין דלדוסקא ולשם היו הרבה חלונות או הרבה יין דלדוסקמות אע"פ שאמר צעש"צ לא היה צלני על זה אלא על זה פירוש לא היה דעמי על אותו חלון יין כי אם על האחר מ"מ צעש"צ מעל שהרי נעשה שליחותו דנצרים שבלב אפ"ן דצרים: **הבא** י מן החלון והביא מן הדרלדוסקא ב' שריח מע'פ. פי' לכשוניא צעש"צ ין שהוא מסתמא גזבר ין שהרי עדיין לא ילאו מרשות הקדש עד לאו שהולאים י שלח ביד חש"ו עשו שריחותו בעה"ב מע'פ. יט וצגמ' פריך הא לאו בני שליחות נינהו: **לא עשה** שריחותו החנווני מע'פ. לפי שהחש"ו אינן בני מעילה הלכד הקדש לא ילא לחולין עד שצלו ליד החנווני ויולאם החנווני גם ומעל החנווני נמי דקאמר לכשוניא קאמר: **ביצד יעשה**. פי' כיצד יעשה צעש"צ שלא ימעול החנווני: **הבא** י בחציה נרות. נר הוא כור של צדול או חרס משמיצין צ שמן ופתילות יז והלך והביא לו בחציה נרות ונחמיה פתילות: **י ושיניה שהביא** יו נרות ממקום פתילות ופתילות ממקום נרות השליח מע'פ. שהרי שניהם יט מעטת צעש"צ שהלך לקנות נרות ממקום אחר שלא נטווה: והלך והביא יו בפרוטה אחריו ובפרוטה רימונ שניהם מע'פ יט ר' יהודה אומר בעה"ב לא מע'פ יט גמ' מפרש פלוגמיהו גבי חלוק וכה"ג פלוגי באתרוג:

נתן יו דיגר זהב. פי' שהוא כ"ד של כסף יט: **אמר ר' אעזר** עשאוים כמעטן. פי' דכיון דניחא ליה לצעש"צ נחמ' דנעבד חש"ו הוא ליה כשליח דמתן הזיתים מאימתי מקבלין טומאה משיעו וזיעת המעטן מעטן הוא יט שמשיצין צו זמית זיעה קרי למוהל היואם מן וקאמר צגמ' דמה שזיעו צמעתן חשיב מפקד דהא ניחא ליה ולא יט זיעת צקופה פי' דההוא לא חשיב מפקד דלא ניחא ליה ט כיון דהולך לאיצוד ליה לתמוה דאטו צ שמעינ מנמה דוכיתן דההוא דרשא לא יומן דומיא דכי ימן (צ"מ דף כג:) דכיון דניחא ליה אע"ג דלחיה לז' גופיה (א) לא חשיב מפקד ולמה ליה לאחמי קר משנה ה"ל לאחמי אינן לא צעודה הטל עליו (י) ושמא התם נחמ' מעטת מיהא צדי שמים להכי אחמי ההיא דזיעת הזיתים דממילא דומיא לשלח ביד חרש דממילא דמי (והולכי]ן ה"ו עירוב. הקשה ר' אפרים דכפ' צלל מערבין (עירובין לא): אכרינן אפ"ן לו עירוב לז' ומיכר דהתם מיירי שסרקן צמטו הניחו לשם עירוב אכל הכא מיירי שאמר לאדם ליטלו מעל גבי הקוף ומעל גבי לז' הגמל לכשיגיעו למקום^(א) ויניחנו לשם עירוב וקשה דלסן כן לא מייתי הכא מידי כיון לו דבר דעת הניחו לכן נראה דהכא מיירי לו צעמד ורואכו שהפיל הניח הפת במקום הנחת עירוב ואמר לז' מימי

לו פת אלאמא דתמעבד שליחותיה אע"ג דשליח הפיל לאו בר דעת הכי נמי **חרש** והביא **צוולה נרום או צוולה פתילות**. שניהם לא מעלו צעש"צ לא מעל שלא נעשה שליחותו והשליח נמי לא מעל שדכדר שניה צו שליחותו לא היה צו אלא חצי פרוטה ואין מעילה בחצי פרוטה: **או שאמר לו הכא לי חציה** אכל **אם אמר לו הכא לי בחציה** נרום ממקום פלוני כו'. השליח מעל שניהם פתילות: וכן דבר שיהי חצי פרוטה ויחנן אמר לו **הא לי חציה** אכל **אם אמר לו הכא לי בחציה** נרום ממקום פלוני כו': השליח מעל. שלא עשה שליחותו ומעל בפרוטה שליח: שהוא אמר אתרוג גדול הייתי מבקש. בב' פרוטות והבאת לי קטן עד דבר שיהי חצי פרוטה מבקש כו':

יז חזיתת האי נמחק: טו בן דעת הוא חזיתת זיעה נמחק: טו שישנה שליחותו בפרוטה: יז החלון או מן הדרלדוסקא ולא פירש כו' והואר נמחק: יז הרבה דלדוסקאות אע"פ: יט חלון שהבאת ממנו כו': ט בעה"ב. ס"א ומיירי שהבעה"ב נזכר שהרי עדיין כו': (אל עד שיוציאם אע"ג דלענין פקדון לא מיקרי פשיעה כבה"ג כדאמרין פרק המפקיד (דף מג ע"ב) מהאי רמי ומאי לא תרימי מ"מ עשה שליחותו מיהא לא מיקרי: טט מעל. ס"א ואע"ג דלאו בני שליחות נינהו מ"מ איתעבד שליחותו כדפרשם בגמרא: טת החנווני ובעה"ב לא מעל דלא עשו שליחותו ומעל: טח ופתילות והביא בכלן פתילות כולן לא מעלו בעה"ב לא מעל דלא עשה שליחותו מפרוטה ושליח לא מעל דלא עשה משליחותו מפרוטה ולא ימעול שליח עד שישנה שליחות מפרוטה וצ"ל דכל דבר דמתני' מיירי בגזבר המסורות לו פרוטות של הקדש דאל"כ מיד שנטל הפרוטות ונתנן לשליח בעה"ב מעל הס"ד ומה"ד ה"ג אבל אמר הבא לי בחצי פרוטה נרות ממקום פלוני ובחצי פרוטה פתילות ממקום פלוני ושינה: טת שניה הפרוטות מדינת: טת מעלו בפרוטה אחד עשה שליחותו ובפרוטה אחד שינה ר"י: טח כסף הס"ד ומה"ד ואמר לו הבא לי חלוק פי' כלבי דיגר זהב והלך והביא בני' חלוק ובני' טולית פי' בשלש סלעים שהם י"ג דיגר כסף וקשה דהכא משמע דהדיגר של זהב שיה כ"ד דיגר של כסף בלבד ובפ' הוזהב משמע ששנה כ"ה דיגר. ופי' רית דאותו דיגר הוא לקולבן ולהכרע ואי"ט קשה דהכא משמע שהדיגר של זהב הוא שנה כ"ד דיגר של כסף לכל הפחות וכמו הוקוק של זהב הוא שנה כ"ד וקוקים של כסף וקשה היאך הוולו כ"כ דעתה אין הוקוק של זהב שנה ויותר משערים וקוקים וי"ל דהדיגר של זהב היה עב כפלים משל כסף לפי המשקל וא"כ לפי החשבון דעתה נמי הוא שנה עשרונים אם היה אז שוים כ"ד אין זה שינוי רב יותר מדאי וכן משמע בכל מקום דאמר מעביד דיגר זהב ואמאי נקט דיגר זהב לימא מעביד דיגר סתמא אלא ש"מ דהדיגר של זהב היה עב יותר משל כסף ולכן נקט של זהב הס"ד: טת הוא כלי שמשמיצין: טת ולא זיעת הקופה פי' ט ליה ביה כיון: טת דרשא דיומן דומיא: טת דאיהו לא יחיד חשיב חזיתת גופיה נמחק: טת נמי עורוהו הטל עליו הרי זה בבי יומן וי"ל דהתם איכא: טת עירוב ומכח התם דע"כ גרסין אין זה עירוב ותיירי: טת גבי הפיל לכשיגיעו. חזיתת הגמל נמחק: טת כיון שכבר דעת אות ד' ל"ש: טת מיירי בעמוד ורואהו: טת ואמר הרואה חזיקי:

ו א ב מיי פי' מהל' מעילה הלכה א:

ז א מיי שם הלכה ה:
ח ד מיי שם הלכה ו:
ה [מיי] שם הל' א טושיע י"ד סימן לזכ טעף יד:
ו ב מיי פ"א מהלכות טומאת אהלנין הלכה ח ומתממין:
ז י ד מיי פ"ו מהלכות עירובין הלכה כב טושיע א"ח סימן טז טעף ח:
י א ח ט מיי פי' מהל' מעילה הלכה ה:
י ב י מיי שם הלכה ג:
י ג כ מיי שם הלכה ד:

לעיו רש"י
טסק"א [שטק"א]. חזק.

מוסף רש"י

הבא י מן החלון. מעות ויהי שם מעות של הקדש וסגן בעל הבית כסבור שכן חולין (קדושין לא). והביא לו. מאותו חלון (שם). לא היה בלבי. מכסו זה אלא מכסו זה בעה"ב מעל. שהרי עשה שליח שליחותו ונתן (ב) השלח שנטעו שליחותו הכעש"צ מעל (קדושין שם). חנוני מעל לכשיצאיה. דשגגה גביה אחיה, אכל הני מודדי נינהו ולא מחייבי מעילה (שם נח). נתנו ע"ג הקוף כו'. קוף וטל עשמים שסס מולמדים (שודרין לא). נזכר בעה"ב. שכן של הקדש עד שלא ניעה שנטע אלא מנעו, ולא נזכר שליח. והואילן, השליח מעל השלח חייב (וגיגה י) ובעל הבית פטור, דכיון שנטר לא שגגה היא גביה, וטלית חייב ששליח מעות הקדש לחלון, ואילו לא נזכר צעש"צ הוה רמא מעילה עליה, דלמיכרי שליח למעול שולחו על ידו, אכל השתא דלפערין צעש"צ רמא מעילה אשליח בכל התורה טולה דאין שליח לדבר עבירה והעושה הוא מתמדי (קדושין ג). נתן לו דיגר זהב. דיגר של זהב שיה כיס דיגרין כסף כדלמדין צהובס (כ"ו טו) והם גשה פלעים (בבבבות י"ג, טז.

שיטה מקובצת

אל הבא. עי' תוס' ב"מ (דף מג ע"ב) דריה פי' כי עשו שליחותן אות ר' נמחק: טן שליחותן חנווני מעל לכשיצאיה אות ר' נמחק: יז אמר לו הבא כו' מאי קמ"ל דבררים שכלב: טן עשו כו' והא: טן מחזיב ואמר עד חזיתת הרי נמחק: טן פרוטה ואמר לו: טן בכולה נרות או בכולה פתילות או: טן באחת. עיין בתוס' סוכה (דף טז ע"ב) טן לא עשו שליחותן: יטן מחזיב קודם עד חזיתת קודם שנעשה כו' נמחק: יטן לו שציל החנווני חזית שיצאיה נמחק: טן בעה"ב כשיעשו שליחותן הס"ד:

יז חזיתת האי נמחק: טו בן דעת הוא חזיתת זיעה נמחק: טו שישנה שליחותו בפרוטה: יז החלון או מן הדרלדוסקא ולא פירש כו' והואר נמחק: יז הרבה דלדוסקאות אע"פ: יט חלון שהבאת ממנו כו': ט בעה"ב. ס"א ומיירי שהבעה"ב נזכר שהרי עדיין כו': (אל עד שיוציאם אע"ג דלענין פקדון לא מיקרי פשיעה כבה"ג כדאמרין פרק המפקיד (דף מג ע"ב) מהאי רמי ומאי לא תרימי מ"מ עשה שליחותו מיהא לא מיקרי: טט מעל. ס"א ואע"ג דלאו בני שליחות נינהו מ"מ איתעבד שליחותו כדפרשם בגמרא: טת החנווני ובעה"ב לא מעל דלא עשו שליחותו ומעל: טח ופתילות והביא בכלן פתילות כולן לא מעלו בעה"ב לא מעל דלא עשה שליחותו מפרוטה ושליח לא מעל דלא עשה משליחותו מפרוטה ולא ימעול שליח עד שישנה שליחות מפרוטה וצ"ל דכל דבר דמתני' מיירי בגזבר המסורות לו פרוטות של הקדש דאל"כ מיד שנטל הפרוטות ונתנן לשליח בעה"ב מעל הס"ד ומה"ד ה"ג אבל אמר הבא לי בחצי פרוטה נרות ממקום פלוני ובחצי פרוטה פתילות ממקום פלוני ושינה: טת שניה הפרוטות מדינת: טת מעלו בפרוטה אחד עשה שליחותו ובפרוטה אחד שינה ר"י: טח כסף הס"ד ומה"ד ואמר לו הבא לי חלוק פי' כלבי דיגר זהב והלך והביא בני' חלוק ובני' טולית פי' בשלש סלעים שהם י"ג דיגר כסף וקשה דהכא משמע דהדיגר של זהב שיה כ"ד דיגר של כסף בלבד ובפ' הוזהב משמע ששנה כ"ה דיגר. ופי' רית דאותו דיגר הוא לקולבן ולהכרע ואי"ט קשה דהכא משמע שהדיגר של זהב הוא שנה כ"ד דיגר של כסף לכל הפחות וכמו הוקוק של זהב הוא שנה כ"ד וקוקים של כסף וקשה היאך הוולו כ"כ דעתה אין הוקוק של זהב שנה ויותר משערים וקוקים וי"ל דהדיגר של זהב היה עב כפלים משל כסף לפי המשקל וא"כ לפי החשבון דעתה נמי הוא שנה עשרונים אם היה אז שוים כ"ד אין זה שינוי רב יותר מדאי וכן משמע בכל מקום דאמר מעביד דיגר זהב ואמאי נקט דיגר זהב לימא מעביד דיגר סתמא אלא ש"מ דהדיגר של זהב היה עב יותר משל כסף ולכן נקט של זהב הס"ד: טת הוא כלי שמשמיצין: טת ולא זיעת הקופה פי' ט ליה ביה כיון: טת דרשא דיומן דומיא: טת דאיהו לא יחיד חשיב חזיתת גופיה נמחק: טת נמי עורוהו הטל עליו הרי זה בבי יומן וי"ל דהתם איכא: טת עירוב ומכח התם דע"כ גרסין אין זה עירוב ותיירי: טת גבי הפיל לכשיגיעו. חזיתת הגמל נמחק: טת כיון שכבר